

vi kommer tilbage til i de videre drøftelser, vi skal have.

Så vil jeg godt nævne en ting, som jeg ikke vil have, havde jeg nær sagt, siddende på mig. Jeg deltager ikke i mistænkeliggørelsen af de ledige. Jeg deltager derimod i forståelsen af vores system, der er bygget sådan op, at de lediges rådighed afhænger af, hvordan de ledige forholder sig til nogle tilbud om arbejde, om uddannelse eller om jobtræningsrotation. I situationer, hvor de ledige siger nej tak, er der nogle rådighedsvurderinger, som arbejdsløshedskasserne skal foretage, og det system er jeg optaget af fungerer, for ellers undergraves hele vores forsikringsssystem.

Hvis jeg havde deltaget i den almindelige mistænkeliggørelse, som både fru Jette Gottlieb og hr. Aage Frandsen skælder mig ud for, havde jeg nok fremsat et forslag, hvor jeg havde lagt op til stramninger af rådigheden, og det gør jeg faktisk ikke. Jeg lægger op til et budskab om, at der her er nogle bedre tilbud, der fremsættes tidligere, om, at folk kan få mere uddannelse end nogen sinde før, og derfor er jeg slet ikke ked af det, fru Jette Gottlieb læste op af mine udmærkede pjecer, for de står stadig væk til troende. Man kan stadig væk lave rotationsordninger, og man kan stadig væk få uddannelse. Rent faktisk skal vi diskutere et lovforslag senere på dagen, som lægger op til, at en lønmodtager hvert 5. år i sit liv kan få 1 år til uddannelse. Hvert 5. år! Der er ikke ret mange lande, der kan stå den prøve. Undskyld, men det dér med at postulere forringelser er faktisk lidt ud i skoven.

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Ingen har sagt et ondt ord om, at tilbud fremrykkes, jeg har i hvert fald ikke hørt det, men et tilbud, man ikke kan sige nej til, er ikke et tilbud, men tvang.

Hvis hensigterne var så pæne, som de her er fremstillet, hvorfor går regeringen så ikke ind i en tilrettelæggelse af tilbud om helt normale job etableret på områder, hvor der er samfundsnyttige opgaver, der ellers ikke bliver udført?

Med hensyn til de unge synes jeg, det er enormt stødende, at de er underkastet andre retskrav end andre alene bestemt af størrelsen af de seks første cifre i CPR-nummeret.

Når forslagene bliver lagt frem, lyder det, som om disse unge er underkastet de samme betingelser som den hjemmeboende eller den, der lige er flyttet hjemmefra, og som lige har

forladt skolen, og at de derfor skal have de samme vilkår. Det lyder, som om dagpengereetten er noget, som de andre unge har slumpet sig til i et lotteri eller sådan noget.

Men sådan er det jo ikke. De har erhvervet a-kasse-retten efter mindst et år på arbejdsmarkedet og mindst et halvt års arbejde, og de har betalt a-kasse-kontingent i mindst et år som forsikring mod arbejdsløshed. De kunne også have ladet være, men de gjorde det altså, og de har deltaget i det hækkeløb, det er at blive dagpengeberettigede. Er det så rimeligt, at de alene på grund af deres CPR-numre skal have andre rettigheder end andre medlemmer?

Jeg forstår ikke jeres tankegang, og jeg er meget spændt på at se, hvad der sker, når de unge, der bliver underkastet de her betingelser, om ganske få år måske skal sidde herinde og tage stilling til, hvordan jeres pensioner skal behandles. Jeg tror, det bliver noget særligt.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Til spørgsmålet om, hvad der er forbedringer, og hvad der er forringelser, vil jeg sige, at det selvfølgelig afhænger lidt af, hvordan man ser på det.

Dette med at stille krav er vi jo hundrede procent enige i. Det vil også fremgå af den næste debat. Det, at man skal være til rådighed, er vi hundrede procent enige i. Spørgsmålet er så: til rådighed for hvad? Og hvad er det, samfundet stiller med til gengæld? Der er ingen tvivl om, at ligegyldigt om man er ung eller ældre, har man nogle forpligtelser i forhold til samfundet. Så er spørgsmålet, hvad samfundets forpligtelser er.

Der er to grupper, som vi i den forbindelse interesserer os meget for. Den ene er de unge, som er blevet lidt ældre og har fået forsørgerforpligtelser. Det siger sig selv – sådan er det også i vores model – at hvis unge er på en almindelig uddannelse, er de på SU, og så er der tale om, at de får en økonomisk nedgang, hvis de skal overgå fra dagpenge til SU. Det er dem, vi er bekymrede for. Det er unge, som er kommet lidt op i tyverne og har forsørgerforpligtelser. Vi ved rent faktisk fra nogle a-kasse-afdelinger, at det bl.a. drejer sig om en del unge med indvandreroprindelse.

De andre er så de ældre, og jeg medgiver gerne, at de ikke får nogen forringelse økonomisk, men det, der er problemet for mange af de ældre – og ældre er altså sådan nogle som os, må vi jo sige, for det er dem over 50 år – er, at de siger: